

Sygn. akt VI GC 229/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu VI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Modrzyński
Protokolant:	st.sekr.sądowy Monika Falkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2018 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w T.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. Utrzymuje w całości nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 24 października 2017r. w sprawie sygnatura akt VI GNc 426/17,
2. zasądza dodatkowo od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.800zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Wojciech Modrzyński

VI GC 229/17

UZASADNIENIE

Do Sądu Okręgowego w Toruniu wpłynął pozew (...) w T. przeciwko (...) S.A. w W. o zapłatę, w którym powódka domagała się wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym zobowiązującym pozwaną do zapłaty kwoty 138.185,77 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

- 1) 22.969,51 zł od dnia 30 maja 2017 do dnia zapłaty;
- 2) 12.599,14 zł od dnia 13 czerwca 2017 do dnia zapłaty;
- 3) 9.148,25 zł od dnia 13 czerwca 2017 do dnia zapłaty;
- 4) 7627,97 zł od dnia 27 czerwca 2017 do dnia zapłaty;
- 5) 2869,34 zł od dnia 11 lipca 2017 do dnia zapłaty;
- 6) 7105,46 zł od dnia 15 lipca 2017 do dnia zapłaty;

- 7) 97746,03 zł od dnia 25 lipca 2017 do dnia zapłaty;
- 8) 8567,88 zł od dnia 1 sierpnia 2017 do dnia zapłaty;
- 9) 4649,40 zł od dnia 1 sierpnia 2017 do dnia zapłaty;
- 10) 8332,32 zł od dnia 8 sierpnia 2017 do dnia zapłaty;
- 11) 5954,77 zł od dnia 15 sierpnia 2017 do dnia zapłaty;
- 12) 3353,18 zł od dnia 15 sierpnia 2017 do dnia zapłaty;
- 13) 7319,78 zł od dnia 23 sierpnia 2017 do dnia zapłaty;
- 14) 21.020,60 zł od dnia 17 października 2017 do dnia zapłaty;
- 15) 6922,14 zł od dnia 18 października 2017 do dnia zapłaty;

wraz z kosztami postępowania i kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż prowadzi działalność gospodarczą w zakresie handlu alkoholem. Pozwana jest natomiast właścicielką sieci sklepów. W ramach współpracy handlowej powódka sprzedawała i dostarczała alkohol do sklepów pozwanej. Współpraca między stronami trwała od kilku lat. Pracownicy pozwanej spółki składali zamówienia u powódki na dostarczenie określonej ilości wina i napojów alkoholowych. Te natomiast każdorazowo były dostarczane do magazynu centralnego sieci (...) S.A. zlokalizowanego w S. 15A, (...)-(...) S.. Pozwana nigdy nie kwestionowała jakości dostarczonych produktów czy terminowości dostawy. Dowodem potwierdzającym wykonanie zobowiązania przez powódkę są dokumenty przyjęcie dostawy dołączone do każdej faktury VAT. Z tytułu wykonanych dostaw powódka wystawiała następujące faktury VAT:

- 1) (...) z dnia 31 marca 2017 roku,
- 2) (...) z dnia 11 kwietnia 2017 roku,
- 3) (...) z dnia 13 kwietnia 2017 roku,
- 4) (...) z dnia 25 kwietnia 2017 roku,
- 5) (...) z dnia 11 maja 2017 roku,
- 6) (...) z dnia 15 maja 2017 roku,
- 7) (...) z dnia 23 maja 2017 roku,
- 8) (...) z dnia 31 maja 2017 roku,
- 9) (...) z dnia 31 maja 2017 roku,
- 10) (...) z dnia 8 czerwca 2017 roku,
- 11) (...) z dnia 14 czerwca 2017 roku,
- 12) (...) z dnia 14 czerwca 2017 roku,
- 13) (...) z dnia 23 czerwca 2017 roku,
- 14) (...) z dnia 17 sierpnia 2017 roku,

15) (...) z dnia 18 sierpnia 2017 roku,

Jednocześnie do każdej z nich dołączono dokument WZ oraz podpisane przez drugą stronę dokumenty potwierdzające przyjęcie dostawy towarów. Łączna kwota nieuregulowanych należności, wynikających z załączonych do pozwu faktur VAT, opiewa na kwotę 138.185,77 zł. Pozwana odebrała wszystkie faktury i nigdy nie kwestionowała ich zasadności, a także nie zgłaszała żadnych uwag. W toku dotychczasowej współpracy pozwanej spółce zdarzało się nieterminowe regulowanie swoich zobowiązań. Jednak aktualne opóźnienia w płatnościach dotyczą należności, które powinny zostać uregulowane już w maju 2017 roku. Jednocześnie powódka wskazała, iż wzywała pozwaną, do dobrowolnej zapłaty pismem z dnia 19 września 2017 roku. Przedmiotowe wezwanie zostało ponowione za pośrednictwem wiadomości e-mail w dniu 4 października 2017 roku. W odpowiedzi na powyższe wezwanie, członek zarządu pozwanej Spółki - J. W. złożył oświadczenie o uznaniu wysokości zadłużenia i zobowiązał się do spłacenia zadłużenia w ratach. Pomimo jednoznacznych deklaracji ze strony Zarządu pozwanej spółki (zapłata pierwszej raty do dnia 9 października 2017 roku) nie dokonano chociażby częściowej płatności.

Równocześnie pełnomocnik powódki w razie wniesienia zarzutów od nakazu zapłaty przez pozwaną wniósł o utrzymanie w mocy nakazu zapłaty.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 24 października 2017 roku Sąd Okręgowy w Toruniu zobowiązał pozwaną (...) S.A. w W., aby zapłaciła powodowi kwotę **138.185,77 zł** wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwot:

- 1) 22.969,51 zł od dnia 30 maja 2017 roku do dnia zapłaty;
- 2) 12.599,14 zł od dnia 13 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty;
- 3) 9.148,25 zł od dnia 13 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty;
- 4) 7627,97 zł od dnia 27 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty;
- 5) 2869,34 zł od dnia 11 lipca 2017 roku do dnia zapłaty;
- 6) 7105,46 zł od dnia 15 lipca 2017 roku do dnia zapłaty;
- 7) 9746,03 zł od dnia 25 lipca 2017 roku do dnia zapłaty;
- 8) 8567,88 zł od dnia 1 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty;
- 9) 4649,40 zł od dnia 1 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty;
- 10) 8332,32 zł od dnia 8 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty;
- 11) 5954,77 zł od dnia 15 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty;
- 12) 3353,18 zł od dnia 15 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty;
- 13) 7319,78 zł od dnia 23 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty;
- 14) 21020,60 zł od dnia 17 października 2017 roku do dnia zapłaty;
- 15) 6922,14 zł od dnia 18 października 2017 roku do dnia zapłaty;

oraz kwotę **5345 zł** (pięć tysięcy trzysta czterdzieści pięć złotych) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę **3617 zł** (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Zarzuty od powyższego nakazu zapłaty wniosła pozwana zarzucając nieważność postępowania z uwagi na nienależyte umocowanie pełnomocnika powoda oraz naruszenie art. 485§1 pkt. 2 i 3 k.p.c. poprzez wydanie nakazu zapłaty pomimo niezłączenia przez Powoda do pozwu pisemnego oświadczenia Pozwanej o uznaniu długu. Z uwagi na powyższe zarzuty pełnomocnik pozwanej wniósł o uchylenie przedmiotowego nakazu zapłaty i odrzucenie pozwu, ewentualnie uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych.

W uzasadnieniu zarzutów pełnomocnik pozwanej wskazał, iż zgodnie z art. 379 pkt. 2 k.p.c. nieważność postępowania zachodzi w sytuacji, kiedy pełnomocnik strony nie jest należycie umocowany. Zgodnie z art. 38 k.c. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością działa przez swoje organy w sposób przewidziany w ustawie i w opartym na niej statucie. Przepis art. 205 k.s.h. oraz odpis z KRS powódki wskazuje, iż do składania oświadczeń w imieniu spółki wymagane jest współdziałanie dwóch członków Zarządu lub jednego członka zarządu łącznie z prokurentem. Udzielenie przez Powódkę pełnomocnictwa do reprezentowania jej w przedmiotowym postępowaniu jest bezsprzecznie złożeniem oświadczenia w imieniu Powódki. Zgodnie z treścią uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2015 roku (sygn. akt III CZP 34/14), a więc mającej moc zasady prawnej, wpis do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym jednego prokurenta z zastrzeżeniem, że może on działać tylko łącznie z członkiem zarządu jest niedopuszczalny. W konsekwencji jeśli w spółce został powołany tylko jeden prokurent jako prokurent łączny (z członkiem zarządu), a nie samoistny, został on powołany nieprawidłowo. Taki prokurent działając łącznie z członkiem zarządu nie ma umocowania do działania w imieniu spółki, ponieważ, aby być prokurentem łącznym w spółce (z o.o. lub akcyjnej), musiałby być powołany co najmniej jeszcze jeden prokurent. Zgodnie z odpisem KRS Powódki Pan W. W. umocowany jest wyłącznie do łącznego działania z członkiem Zarządu.

Z powyższego wynika więc, że czynność prawna udzielenia pełnomocnictwa radcy prawnemu M. M. jest nieważna bowiem została dokonana przez Prezesa i prokurenta, który może działać tylko łącznie z członkiem zarządu. W konsekwencji pełnomocnik nie jest należycie umocowany. W ocenie powyższego konsekwencją powyższego jest nieważność postępowania, która skutkować powinna odrzuceniem pozwu.

Brak należytego umocowania z uwagi na treść pełnomocnictwa.

Zdaniem pełnomocnika pozwanej treść udzielonego pełnomocnictwa jednoznacznie wskazuje, iż zostało ono udzielone do reprezentowania Prezesa Zarządu oraz prokurenta Powódki, a nie do działania „w imieniu” spółki. W konsekwencji powyższego, analogicznie jak w przypadku niewłaściwej reprezentacji, uznać należy, że pełnomocnik Powódki nie jest należycie umocowany, co skutkuje nieważnością postępowania oraz koniecznością odrzucenia pozwu.

Ponadto w ocenie pełnomocnika pozwanego strona powodowa wbrew wymogowi wynikającemu z art. 485 § 1 pkt. 3 k.p.c. nie załączyła do pozwu pisemnego oświadczenia dłużnika o uznaniu długu. W ocenie pełnomocnika pozwanej za takie oświadczenie nie może być uznana wiadomość e-mail, zawierającej oświadczenie jednego członka zarządu, uznając to za niewłaściwe uznanie długu, które jednak skutkować winno wydaniem nakazu zapłaty jako równoważne z pisemnym oświadczeniem dłużnika.

Pisemne oświadczenie dłużnika w rozumieniu art. 485§1 pkt. 3 k.p.c. jest oświadczeniem woli, a co za tym idzie, do oceny jego ważności zastosowanie znajduje art. 78¹ § 1 i 2 k.c. w związku z art. 78 k.c. Zgodnie ze wskazanymi przepisami, ustawodawca dopuszcza możliwość złożenia oświadczenia woli w formie elektronicznej i traktuje je jako równoważne z oświadczeniem woli złożonym w formie pisemnej, ale wyłącznie w sytuacji, w której oświadczenie woli w postaci elektronicznej opatrzone jest kwalifikowanym podpisem elektronicznym. A contrario - każde inne oświadczenie woli w postaci elektronicznej nie jest równoważne z oświadczeniem woli złożonym w formie pisemnej.

W odpowiedzi na zarzuty od nakazu zapłaty pełnomocnik powódki w całości podtrzymała żądanie pozwu i wniosła o utrzymanie nakazu w całości. W ocenie pełnomocnika powódki udzielone jej pełnomocnictwo jest prawidłowe i zostało udzielone zgodnie z obowiązującymi zasadami reprezentacji.

Nieważność powyższego oświadczenia, pełnomocnik pozwanej próbował wywodzić z treści uchwały Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2015 roku (sygn. akt III CZP 34/14), w której wskazano iż niedopuszczalny jest wpis do rejestru przedsiębiorców jednego prokurenta z zastrzeżeniem, że może on działać tylko łącznie z członkiem zarządu. Jednak w powyższym orzeczeniu wprost wskazano, iż przyjęta wykładania obowiązuje tylko pro futuro od chwili jej podjęcia. Tym samym nie sposób w oparciu o powyższe orzeczenie podważyć skuteczności pełnomocnictwa udzielonego w lipcu 2013 roku. Równocześnie pełnomocnik powódki zwróciła uwagę, iż z dniem 1 stycznia 2017 roku w życie wszedł znowelizowany art. 109⁴ § 1¹ k.c. zgodnie, z którym **prokura może obejmować umocowanie także albo wyłącznie do dokonywania czynności wspólnie z członkiem organu zarządzającego.** W związku z powyższym nie powinna budzić jakichkolwiek wątpliwości prawidłowość sposobu reprezentacji obowiązującego w powodowej spółce. W ocenie pełnomocnika powódki nie sposób zgodzić się także z zarzutem udzielenia pełnomocnictwa przez Prezesa Zarządu spółki i Prokurenta jako osoby fizyczne, a nie w imieniu spółki. Treść udzielonego pełnomocnictwa wyraźnie wskazuje, iż osoby udzielające pełnomocnictwa działają w imieniu (...) z siedzibą w T.. Ponadto, miejsca w których złożone zostały podpisy opatrzone dopiskami - **Prezes Zarządu, Prokurent.** W tej sytuacji nie powinno budzić wątpliwości, iż pełnomocnictwo udzielone zostało w imieniu powodowej spółki.

Również zarzut niedołączenia pisemnego uznania długu jest, w ocenie powódki, bezzasadny i nie zasługuje na uwzględnienie. Pozwana w zarzutach w żaden sposób nie zakwestionowała roszczeń objętych pozwem. Zarzuty w żaden sposób nie kwestionują prawidłowości i terminowości realizacji zobowiązania przez powódkę, jak też wysokości, zasadności, czy też terminów płatności wskazanych na przedmiotowych fakturach. W związku z powyższym, zasadność powództwa nie powinna budzić jakichkolwiek wątpliwości. **W świetle powyższych argumentów** nie sposób podważyć skuteczność i prawidłowość oświadczenia o uznaniu wysokości zadłużenia przez pozwaną spółkę. Pomimo zobowiązania się do rozliczenia zadłużenia w sześciu ratach, z których ostatnia miała przypadać na dzień 13 listopada 2017 roku, powódka do dnia dzisiejszego nie otrzymała zapłaty za sprzedany towar. W tej sytuacji należy stwierdzić, iż pozwana spółka miała i nadal ma świadomość ciężącego na niej zobowiązania. Na obecnym etapie postępowania bez znaczenia wydaje się więc forma, w której powyższa świadomość została powódkce zakomunikowana. W ocenie strony powodowej, brak płatności prawdopodobnie wynika z problemów finansowych pozwanej, które w ostatnich dniach były szeroko komentowane w ogólnodostępnych mediach.

Sąd ustalił, co następuje:

(...) z siedzibą w T. zajmuje się sprzedażą alkoholu. Około 2012 roku powódka nawiązała współpracę handlową z (...) S.A., która była właścicielem sklepów spożywczych. Zawarta umowa była kilkakrotnie zmieniana i aneksowana. Przewidywała, iż pozwana będzie dokonywała zamówienia określonej ilości wina i napojów alkoholowych drogą mailową lub telefonicznie, a powódka będzie to wino dostarczała w określonym dniu do magazynu centralnego sieci (...) S.A. zlokalizowanego w S. 15A, (...)-(...) S.. Po dostarczeniu towaru na miejsce powódka każdorazowo wystawiała fakturę VAT.

Dowód: zeznania P. Z. złożone 17.01.2018r., 00:12:05, k- 133

zeznania W. W. złożone 17.01.2018r., 00:31:06 k- 133v

W imieniu pozwanej zamówienia składała przez wiele lat pracownica M. K.. Kontaktowała się ona z pracownicą powódki P. Z., która przyjmowała zamówienie i kierowała je dalej do realizacji do magazynu. Na podstawie złożonego zamówienia powódka przygotowywała towar dla pozwanej i dowoziła go do wskazanego wyżej magazynu.

Dowód: zeznania P. Z. złożone 17.01.2018r., 00:12:05, k- 133

zeznania W. W. złożone 17.01.2018r., 00:31:06 k- 133v

Początkowo współpraca między stronami układała się poprawnie. Pozwana zamawiała towar, po otrzymaniu go od powódki wraz z fakturą płaciła za niego. Z reguły naruszała wskazany w umowie termin płatności faktury

i płaćła ze zwłoką. Powódka tolerowała takie postępowanie o ile zwłoka w płatności nie przekraczała 30 dni. Po przekroczeniu tego terminu rozpoczynała czynności zmierzające do odzyskania należności – maile, rozmowy, negocjacje. Poważniejsze problemy rozpoczęły się w 2014 roku, kiedy pozwana na skutek problemów finansowych zaprzestała spłacania zobowiązań wobec powódki. W tym przypadku powódka została zmuszona została do wystąpienia na drogę sądową w celu odzyskania należności. Ta sytuacja praktycznie zakończyła współpracę stron.

Dowód: zeznania W. W. złożone 17.01.2018r., 00:31:06 k- 133v

W 2016 roku pozwana uzyskała dofinansowanie swojej działalności ze strony funduszu, który był jej właścicielem. Poprawa sytuacji finansowej zaowocowała wznowieniem współpracy z powódką. Powódka ponownie zaczęła dostarczać wina i napoje alkoholowe do pozwanej na tych samych zasadach, co wcześniej. W 2017 roku powódka dostarczyła do pozwanej zgodnie z jej zamówieniem wina i napoje alkoholowe na łączną kwotę 138.185,77 zł. W związku z dostarczony towarem powódka wystawiła następujące faktury:

- 1) (...) z dnia 31 marca 2017 roku na kwotę 22.969,51 zł z terminem zapłaty do 30 maja 2017 roku,
- 2) (...) z dnia 11 kwietnia 2017 roku na kwotę 12.599,14 zł z terminem zapłaty do 10 czerwca 2017 roku,
- 3) (...) z dnia 13 kwietnia 2017 roku na kwotę 9.148,25 zł z terminem zapłaty do 12 czerwca 2017 roku,
- 4) (...) z dnia 25 kwietnia 2017 roku na kwotę 7.627,97 zł z terminem zapłaty do 24 czerwca 2017 roku,
- 5) (...) z dnia 11 maja 2017 roku na kwotę 2.869,34 zł z terminem zapłaty do 10 lipca 2017 roku,
- 6) (...) z dnia 15 maja 2017 roku na kwotę 7.105,46 zł z terminem zapłaty do 14 lipca 2017 roku,
- 7) (...) z dnia 23 maja 2017 roku na kwotę 9.746,03 zł z terminem zapłaty do 22 lipca 2017 roku,
- 8) (...) z dnia 31 maja 2017 roku na kwotę 8.567,88 zł z terminem zapłaty do 30 lipca 2017 roku,
- 9) (...) z dnia 31 maja 2017 roku na kwotę 4.649,40 zł z terminem zapłaty do 30 maja 2017 roku,
- 10) (...) z dnia 8 czerwca 2017 roku na kwotę 8.322,32 zł z terminem zapłaty do 7 sierpnia 2017 roku,
- 11) (...) z dnia 14 czerwca 2017 roku na kwotę 5.954,77 zł z terminem zapłaty do 13 sierpnia 2017 roku,
- 12) (...) z dnia 14 czerwca 2017 roku na kwotę 3353,18 zł z terminem zapłaty do 13 sierpnia 2017 roku,
- 13) (...) z dnia 23 czerwca 2017 roku na kwotę 7.319,78 zł z terminem zapłaty do 22 sierpnia 2017 roku,
- 14) (...) z dnia 17 sierpnia 2017 roku na kwotę 21.020,60 zł z terminem zapłaty do 16 października 2017 roku,
- 15) (...) z dnia 18 sierpnia 2017 roku na kwotę 6.922,14 zł z terminem zapłaty do 17 października 2017 roku.

Powódka dostarczyła towar ujęty w fakturach, zgodnie z zamówieniem, w terminie do magazynu pozwanej. Pozwana odebrała towar, nie zgłosiła żadnych zastrzeżeń, co do ilości, jakości dostarczonego jej towaru. Każdorazowo pracownicy pozwanej kwitowali przyjęcie towaru na dokumentach WZ. Żadna z faktur nie została odesłana przez pozwaną. Należności z powyższe faktur nie zostały zapłacone powódce.

Dowód: zeznania P. Z. złożone 17.01.2018r., 00:12:05, k- 133

Dokumenty k – 23-66

zeznania W. W. złożone 17.01.2018r., 00:31:06 k- 133v

Z uwagi na przekroczenie terminu zapłaty należności wynikających z faktur pracownicy powódki mailową i telefonicznie rozpoczęły rozmowy o spłacie zobowiązań przez pozwaną. Rozmowy z ramienia powódki prowadziła P. Z. i Prokurent spółki W. W.. Pozwaną w tych rozmowach reprezentował członek Zarządu J. W.. Nie kwestionował on zadłużenia spółki wobec powódki. Mailem z dnia 4 października 2017 roku informował P. Z., iż uznaje zadłużenie (...) S.A. i wskazywał, iż intencją spółki jest spłata zadłużenia w ratach od 9 października 2017 roku do 13 listopada 2017 roku. Zarząd powódki przystał na propozycję pozwanej. Mimo deklaracji ze strony pozwanej spłata zadłużenia nie nastąpiła. Wkrótce J. W. został odwołany z funkcji członka zarządu pozwanej. Pozwana zwlekała z zapłatą zasłaniając się koniecznością zbadania sprawy przez nowych członków zarządu.

Dowód: zeznania P. Z. złożone 17.01.2018r., 00:12:05, k- 133

zeznania W. W. złożone 17.01.2018r., 00:31:06 k- 133v

Zgodnie z wpisem w KRS do składania oświadczeń w imieniu (...) w T. oraz do zaciągania zobowiązań wymagane jest współdziałanie dwóch członków zarządu albo jednego członka zarządu z prokurentem. Prezesem spółki jest V. M. (1). W spółce ustanowiono jednego prokurenta W. W. , któremu udzielono prokury łącznej z członkiem zarządu.

Dowód: odpis KRS k -13-22

W dniu 17 lipca 2013 roku działając w imieniu (...) w T. Prezes Zarządu V. M. (1) i Prokurent W. W. udzielili pełnomocnictwa radcom prawnym: M. M., P. C. i A. M. do występowania przed wszelkimi sądami, organami egzekucyjnymi oraz organami administracji publicznej.

Dowód: pełnomocnictwo k – 12

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o zeznania świadka P. Z., złożone do akt dokumenty oraz zeznające w charakterze powoda – prokurenta spółki (...).

Stan faktyczny w niniejszej sprawie był bezsporny między stronami. Sąd uznał zeznania P. Z. za w pełni wiarygodne. Są one spójne, logiczne i konsekwentne. Świadek w sposób szczerzy i spontaniczny przedstawiła współpracę między stronami i wzajemne ustalenia związane z próbami ugodowego zakończenia sporu. Jej zeznania korespondują z pozostałym materiałem dowodowym.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne dokumenty złożone przez powódkę w szczególności: odpis KRS, faktury, dokumenty WZ, zestawienia i korespondencję mailową. Żadna ze stron nie kwestionowała powyższych dokumentów, a ich prawdziwość nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania W. W. zeznającego w charakterze powoda. Zeznania te w ocenie Sądu były szczerze, spontaniczne i znajdowały potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym.

Zgodnie z art. 485§ 1 pkt 2 i 3 k.p.c. Sąd wydaje nakaz zapłaty, jeżeli powód dochodzi roszczenia pieniężnego albo świadczenia innych rzeczy zamiennych, a okoliczności uzasadniające dochodzone żądanie są udowodnione dołączonym do pozwu: zaakceptowanym przez dłużnika rachunkiem; wezwaniem dłużnika do zapłaty i pisemnym oświadczeniem dłużnika o uznaniu długu.

Wydając nakaz zapłaty Sąd orzeka, że pozwany ma w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu zaspokoić roszczenie w całości wraz z kosztami albo wnieść w tym terminie zarzuty (art. 491§1 k.p.c.).

Pismo zawierające zarzuty wnosi się do sądu, który wydał nakaz zapłaty. W piśmie pozwany powinien wskazać, czy zaskarża nakaz w całości czy w części, przedstawić zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór, oraz pozostałe zarzuty przeciwko żądaniu pozwu, a także wszystkie okoliczności faktyczne i dowody na

ich potwierdzenie. Zarzuty od nakazu zapłaty nie są środkiem odwoławczym, lecz innym środkiem zaskarżenia w rozumieniu art. 363§1k.p.c. Pismo procesowe zawierające zarzuty musi odpowiadać wymogom formalnym z art. 126-128 k.p.c., a nadto zawierać: a) oznaczenie nakazu zapłaty; b) zakres zaskarżenia; c) zarzuty formalne, które należy zgłosić przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy (tj. z art. 25§2, 202 zdanie pierwsze i art. 1105); d) pozostałe zarzuty formalne i materialne; e) wszystkie okoliczności faktyczne i dowody na ich poparcie (o rygorze zaniechania tego ciężaru mowa jest w art. 495 § 3). (tak: Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego Bodio Joanna, Demendecki Tomasz, Jakubecki Andrzej, Marcewicz Olimpia, Telenga Przemysław, Wójcik Mariusz P. Oficyna 2008, uwagi do art. 493 k.p.c.)

W omawianej sprawie pozwany wnosząc zarzuty od nakazu zapłaty powołał się na zarzuty o charakterze formalnym i w żaden sposób nie zakwestionował merytorycznej zasadności dochodzonego roszczenia. Pełnomocnik pozwanego podniósł dwa zarzuty, które w jego ocenie winny skutkować uchyleniem nakazu i odrzuceniem pozwu ewentualnie oddaleniem powództwa.

Pierwszy z podniesionych zarzutów dotyczył pełnomocnictwa dołączonego do pozwu. W ocenie pozwanego pełnomocnictwo zostało udzielone w sposób sprzeczny z przepisami dotyczącymi reprezentacji spółki i jest niejasne w treści bowiem sugeruje, iż upoważnia do działania Prezesa Zarządu i Prokurenta jako osób fizycznych, a nie do działania w imieniu spółki.

W ocenie Sądu zarzuty pozwanego są chybione. Na wstępie wskazać należy, iż pełnomocnictwo dla radców prawnych M. M., A. M. i P. C. udzielone zostało w dniu 17 lipca 2013 roku. Podnosząc zarzut pełnomocnik pozwanego odwołał się do uchwały 7 Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2015 roku (w sprawie III CZP 34/14) zgodnie z którą niedopuszczalny jest wpis do rejestru przedsiębiorców w Krajowym rejestrze Sądowym jednego prokurenta z zastrzeżeniem, iż może on działać tylko łącznie z członkiem zarządu. Jak wynika z analizy uzasadnienia powołanej uchwały, z uwagi na dotychczasową praktykę Sądów Rejestrowych i powszechność zapisów dopuszczających łączną reprezentację prokurenta łącznie z członkiem zarządu wykładania zaprezentowana w uchwale obowiązuje pro futura od chwili jej podjęcia. Skoro pełnomocnictwo udzielono w dniu 17 lipca 2013 roku to niewątpliwie nie można do jego oceny stosować wykładni przepisów o prokurze omówionych w powołanej uchwale z 30 stycznia 2015 roku. Podobne stanowisko wyraził SN w postanowieniu z dnia 29 maja 2017 roku (I CSK 667/16) wskazując, iż przyjęta w uchwale z dnia 30 stycznia 2015 r., III CZP 34/14, wykładnia przepisów o prokurze i reprezentacji spółki kapitałowej nie ma zastosowania do oceny skutków czynności prawnych dokonanych przez ustanowionych niezgodnie z nią prokurentów. Ograniczenie wstecznego stosowania ustalonej interpretacji przepisu Sąd uznał za celowe i uzasadnione z uwagi na istnienie długoletniej, tolerowanej przez wiele sądów rejestrowych praktyki uznawania tzw. prokur łącznych niewłaściwych podkreślając, że przyjęta w podjętej uchwale wykładnia przepisów o prokurze nie powinna prowadzić do podważenia bezpieczeństwa obrotu i możliwości pozbawiania skuteczności wielkiej liczby czynności prawnych, dokonanych przez prokurentów ustanowionych w ten sposób.

Należy pamiętać, iż zgodnie z art. 109¹§1 k.c. prokura jest pełnomocnictwem udzielonym przez przedsiębiorcę podlegającego obowiązkowi wpisu do rejestru przedsiębiorców, które obejmuje umocowanie do czynności sądowych i pozasądowych, jakie są związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa. Wątpliwości co do możliwości ustanowienia prokurenta z zastrzeżeniem, iż może on działać tylko łącznie z członkiem zarządu doprowadziły do zmiany obowiązujących przepisów. Z dniem 1 stycznia 2017 roku ustawodawca zmienił dotychczasowe brzmienie art. 109⁴ k.c. poprzez dodanie §1¹ stanowiącego wprost, iż prokura może obejmować umocowanie także albo wyłącznie do dokonywania czynności wspólnie z członkiem organu zarządzającego lub współnikiem uprawnionym do reprezentowania handlowej spółki osobowej. Wprowadzenie ustawą z 16.12.2016 r. o zmianie niektórych ustaw w celu poprawy otoczenia prawnego przedsiębiorców powołany § 1¹ art. 109⁴ k.c., zatem wprost dopuszcza taką prokurę. W uzasadnieniu ustawy wskazano, że dzięki tej nowelizacji dojdzie do zwiększenia swobody przedsiębiorcy co do udzielania prokury, oraz że spełnia to potrzeby obrotu, o czym może zresztą świadczyć korzystanie z tej instytucji przez praktykę. Pozwala ona na zachowanie przez przedsiębiorcę w każdym przypadku reprezentacji czynnej reprezentacji łącznej, co sprzyja zmniejszaniu ryzyka związanego z podejmowaniem działań jednoosobowo

oraz zwiększa transparentność działania. Jednocześnie powoduje objęcie działalności prokurentów kontrolą przez piastunów (tak: Komentarz do Kodeksu Cywilnego pod red. Konrada Osajdy, Legalis 2017, uwagi do art. 109⁴ k.c.).

W ocenie Sądu również treść udzielonego pełnomocnictwa nie budzi wątpliwości. Z treści udzielonego pełnomocnictwa wynika w sposób jednoznaczny i nie budzący, iż podpisujące pełnomocnictwo osoby działają w imieniu (...) w T. i udzielają pełnomocnictwa wskazanym radcom prawnym. Zawarte w dalszej części pełnomocnictwa sformułowanie „do reprezentowania mnie” rozumieć należy jako reprezentowanie spółki, co nie budzi wątpliwości Sądu. Samo sformułowanie może niezbyt szczęśliwe w zakresie semantycznym, nie pozostawia jednak żadnych wątpliwości, iż obejmuje upoważnienie do działania w imieniu spółki.

Drugi z podniesionych zarzutów dotyczył błędnego przyjęcia przez Sąd przy wydaniu nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, iż powódka przedstawiła pisemne oświadczenie o uznaniu długu stosownie do treści art. z art. 485§ 1 pkt 2 i 3 k.p.c. W ocenie Sądu również ten zarzut uznać należy za chybiony.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9 czerwca 2005 roku (I ACa 175/05) wskazujący, iż nie budzi wątpliwości, że uznanie niewłaściwe, którego skutkiem jest fakt przyznania przez dłużnika wobec wierzyciela istnienia długu może stanowić podstawę wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym w świetle uregulowania art. 485 § 1 pkt 3 k.p.c., ponieważ przepis ten posługuje się jedynie ogólnym terminem, "pisemne oświadczenie dłużnika o uznaniu długu". W doktrynie i orzecznictwie wyróżnia się dwa rodzaje uznania: uznanie właściwe, przez co należy rozumieć umowę zawartą pomiędzy uprawnionym i zobowiązanym, a przedmiotem zobowiązania może być każde roszczenie cywilnoprawne oraz uznanie niewłaściwe, które stanowi oświadczenie wiedzy zobowiązanego (fakt przyznania dłużnika wobec wierzyciela istnienia długu), przy czym nie musi ono precyzować wysokości, ani podstawy prawnej długu. Jako uznanie niewłaściwe traktuje się takie zachowanie dłużnika, jak: wniosek o odroczenie terminu spełnienia świadczenia, rozłożenia go na raty, czy też zapłatę części świadczenia lub też wniosek o zwolnienie z długu.

W ocenie Sądu, nawet gdyby przyjąć argumentację pełnomocnika pozwanego, iż wysłanie maila przez członka zarządu pozwanej wskazującego zamiar spłaty żądanej przez powódkę wierzytelności w określonych ratach nie może stanowić o „pisemnym uznaniu długu” z uwagi na brak podpisu elektronicznego, to brak ten mógł stanowić jedynie o braku podstawy do wydania nakazu. Sokoro jednak Sąd nakaz wydał, to brak ten na późniejszym etapie postępowania nie może prowadzić do rozumowania, iż stanowi on podstawę do uchylenia nakazu zapłaty i odrzucenia pozwu ewentualnie uchylenia nakazu i oddalenia powództwa. Należy pamiętać, iż z chwilą wniesienia zarzutów od nakazu zapłaty Sąd rozpoznaje sprawę merytorycznie, oceniając żądanie pozwu szczególnie w zakresie podniesionych zarzutów. W omawianej sprawie strony zawarły umowę sprzedaży. Zgodnie z art. 535§1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Sprzedaż jest umową dwustronnie zobowiązującą. Skutkiem zawarcia umowy sprzedaży jest zobowiązanie się sprzedawcy do przeniesienia własności rzeczy lub prawa na kupującego oraz zobowiązanie się kupującego do zapłacenia sprzedawcy umówionej ceny. Świadczenie jednej strony jest więc odpowiednikiem świadczenia drugiej strony. W omawianej sprawie powódka zgodnie z zawartą umową sprzedawała pozwanej wina i napoje alkoholowe zgodnie ze składanymi przez pozwaną zamówieniami. Towar został dostarczony do magazynu centralnego pozwanej zgodnie z zawartą umową. Po każdej dostawie pracownicy pozwanej poświadczali przyjęcie towaru. Powódka wystawiała faktury VAT po każdej dostawie. Wszystkie faktury zostały przyjęte przez pozwaną. Pozwana nie kwestionowała nigdy zasadności dochodzonego roszczenia. Z maila z dnia 4 października 2017 roku wynika jednoznacznie, iż J. W. – członek zarządu pozwanej miał pełną świadomość istnienia zobowiązania, jego wymagalności i wysokości.

Należy podkreślić, iż pozwana w zarzutach od nakazu zapłaty nie kwestionowała merytorycznie roszczenia powódki i nie zaprzeczyła otrzymaniu towaru i przyjęciu faktur zgodnie ze wskazaniem pozwu.

Mając powyższe na uwadze Sąd zgodnie z powołanymi wyżej przepisami oraz art. 496 k.p.c. utrzymał w całości nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 24 października 2017 roku w sprawie VI GC 426/17. O kosztach Sąd

orzekł stosownie do art. 98 k.p.c. W nakazie zapłaty zawarte jest rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania zobowiązujące pozwaną do zwrotu powodowi kosztów opłaty od pozwu oraz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu nakazowym. Z uwagi na fakt, iż zgodnie z §3 ust. 1 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, oz. 1804 ze zmianami) przewiduje wynagrodzenie pełnomocnika – radcy prawnego na kwotę 3600 zł (przy wartości przedmiotu sporu w postępowaniu nakazowym pomiędzy 50.000 zł a 200.000 zł) stosownie do regulacji zawartej w §3 ust. 2 nakazującej ustalenia na zasadach ogólnych opłaty w przypadku skutecznego wniesienia sprzeciwu lub zarzutów. W takiej sytuacji stosownie do treści §2 pkt 6 powołanego Rozporządzenia stawka minimalna wynagrodzenia radcy prawnego we wskazanym przedziale wartości przedmiotu sprawy wynosi 5400 zł. w tej sytuacji w pkt 2 wyroku Sąd zasądził od pozwanego brakującą część wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 1800 zł z uwzględnieniem, iż utrzymany nakaz zapłaty zasądzał od pozwanego zwrot kosztów wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 3600 zł.

SSO Wojciech Modrzyński